

Jeg er på vei til min kones gravsted for å plante til om våren og opplever en liten *stemning* langs veien idet jeg farer forbi. Jeg tenker at det må jeg vende tilbake til på vei hjemover igjen. Jeg gjør så. Tar et bilde. Litt vann sildrer ned i grunnen. Tett mørk skog omkring. Straks jeg kommer hjem skriver jeg ned denne stemningen og er veldig fornøyd. Langt senere får jeg et innfall og ser på teksten. Nå finner jeg den altfor kryptisk, så jeg skriver den om, klargjør den ... en sen kveld. Neste morgen i en stille kaffestund tar jeg for meg gårdsdagens versjon med stor tilfredshet. Jeg ser straks at noe ikke stemmer. Hvor i all verden var jeg i går kveld? Dette er jo ingen *stemning*, dette er en *konstruksjon*. Da vendte jeg tilbake til stemningsøyeblikket, den intuitive tanke:



Osmundneset, Hyen

NY DAG

sakte sildrer
fram fra
kalde kilder
nok en tom og stille
morgenstund -

ingen kjenner
vannets ville veier -

ingen kjenner
kilden og
dens bunn - //

Freddie Langrind 2018